

sami gospodar! Ko bi le bili vsi tako pametni kot si Ti?»

Martin: »Saj kdo ne more osebno v Maribor, lahko piše tudi položnice; jaz tudi po položnicah pošiljam in jih v knjižnici shranim. Jaz že ne bom drugam denarja pošiljal, kakor v hranilnico! S Spodnještajersko ljudsko posojilnico sem prav zadovoljen. In boš Ti tudi!«

*

Zorenje smetane.

Za pridobivanje masla uporabljamo sladko ali pa kisló smetano. Iz sladke smetane dobimo sicer finejšo maslo, takozvano čajno maslo, vendar manjšo količino, kakor pa iz kisle smetane. Zato poslednjo največkrat uporabljamo za medenje.

Pod označbo »kislá smetana« pa nikakor ne smemo razumeti ono povsem gosto in kipečo smetano, katera se kaj pogostoma uporablja za medenje. Iz take mažaste snovi se samoohsebi umevno ne da pridobiti drugo kakor malo vredno žarko maslo. In tega pač nikdo ne želi. Smetana, iz katere hočemo dobiti dobro okusno maslo, sme biti samo malo skisana in gostotekoča. Le izkušnja nas nauči, da poznamo, kedaj je pač smetana zrela za medenje. Vedno pa se držimo načela: raje manj kisló kot preveč.

Ravnanje s smetano je merodajno za pridobivanje res dobrega masla. Več kakor najdalje tri dni, in to v hladnem vremenu, ne smemo spravljati smetane za medenje. Posoda za smetano mora biti snažna in se ne sme na noben način rabiti za drugo kakor za mlečne proizvode. Visok lončen lonec, znotraj lošen je prav prikladen, še boljši je porcelan ali steklo. Takoj, ko smo spravili sme-

tano iz latvie v lonec, ga postavimo v hladno in zračno mlečno shrambo. nikakor pa ne v klet, kjer bi se navzela smetana vseh slabih duhov. Pri prihodnjem posnemanju dodamo svežo smetano k stari, ne smemo pa pozabiti premešati, da se obe smetani pomešata med seboj in se vsa smetana enakomerno kisa. Tako ravnamo tudi prihodnjič. Zadnjikrat dopolnimo smetano vsaj 12 ur pred medenjem, karneje pod nobenim pogojem, ker sicer ne dobimo dovoljne količine masla in trpi tudi kakovost istega.

Smetano, ki smo jo pa izločili s posnemanjem, moramo najprej shladiti, predno jo hranimo. Ker se posname mleko najboljšo pri naravni toploti, tako, kakoršno pride od krave, moramo mleko takoj po molži posneti, ali pa, če je to nemogoče, kasneje segreti do te toplote, to je 30—35 stopinj Celzija. — Vsled tega je tudi smetana iz posnemanika topla in se v gorkejšem času ne more dovolj hitro sama ohladiti. Ohladimo jo na ta način, da postavimo posodo s smetano v mrzlo vodo. Maščoba v smetani se mora strditi, ker bi v slučaju, da ostane tekoča, to bil glaven vzrok žarki smetani in kasneje maslu. Tudi se neshlajena smetana rada pokvari in dobi zopern okus.

Iz navedenega vzroka tudi ni priporočljivo, da primešamo že hladni smetani svežo še toplo. Najprej shladimo svežo smetano, nato pridenemo prejšnji in vse skupaj dobro premešamo.

Sladka smetana, iz katere hočemo dobiti čajno maslo, rabi za zorenje 18—24 ur. Med tem časom jo dva- do trikrat premešamo od dna navzgor. Sveža smetana je za medenje popolnoma nerabna, ker se sploh ne zgosti in ne izloči maščobe. Niti točena smetana se ne da napraviti poprej, kakor po preteku 6 ur, kateri čas se smetana hladi v ledu.

Pred medenjem mora torej sladka smetana zoreti. V toplem poletnem času se sama od sebe dovoljno kisa. Po zimi pa pospešimo kisanje z najboljšim ter-

enostavnim sredstvom: posnetim kislim mlekom. To mleko mora biti enakomerno gosto. Ko se začne izločati sirotka, je pa že nerabna kot pridelek k smetani. Na 1 liter sladke smetane vzamemo 3—4 žlice kislega mleka, katerega najprej razžvrkljamo, nato pa dobro pomešamo s smetano. Enakomerno zorenje smetane pospešimo s tem, da jo previdno premešamo vsakih 6 ur s čisto leseno ali pločevinasto žlico in sicer od dna navzgor.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski živiljski sejem dne 9. feb. 1932. Prignanih je bilo 9 konj, 13 bikov, 160 volov, 249 krav in 5 telet, skupaj 436 komadov. Povprečne cene za različne živalske vrste so bile sledeče: debeli voli 1 kg žive teže od 4 do 5 Din, poldebili voli od 3 do 3.50 Din, plemenski voli od 4 do 4.25 Din, biki za klanje od 3 do 4 Din, klavne krave debele od 2.50 do 3.50 Din, plemenske krave od 2.50 do 2.75 Din, krave za klobasarje od 1.25 do 1.50 Din, molzne krave od 2.25 do 3.25 Din, breje krave od 2.25 do 3.25 Din, mlada živina od 5.50 do 4.50 Din, teleta od 5.50 do 6 Din. Prodanih je bilo 200 komadov.

Mesne cene v Mariboru. Volovsko meso II. vrste 1 kg od 10 do 12 Din, II. vrste od 6 do 8 Din, meso od bikov, krav in telet od 4 do 6 Din, telečje meso I. vrste od 12 do 14 Din, II. vrste od 8 do 10 Din, svinjsko meso sveže od 8 do 14 Din.

*

Zopet zamudnik!

Pretekli teden smo javili, da sta dva posestnika bila prizadeta po požaru, da pa nista imela pravočasno vplačane naročnine in tako sta bila na škodi vsak po 1000 Din, ker nista bila več zavarovana. Ta teden se je zgodil ponovno tak slučaj. Mihael Nidorfer, Lahonci št. 48, pošta Sv. Tomaž pri Ormožu, je pogorel dne 31. januarja t. l. Naročnino je pla-

Naša zimska obleka.

Zrak, ki nas obdaja, je pozimi znatno hladnejši, kakor poleti in zato hoče našemu telesu njegovo toploto odvzeti. Preveliko oddajanje toplote iz telesa pa nam ni prijetno, je to celo škodljivo in zato skušamo pozimi oddajanje toplote iz telesa omejiti, poleti pa skušamo oddajanje toplote pospešiti. Oddajanje in omejevanje oddajanja toplote iz telesa pa ravnamo s primerno obleko.

Naše golo telo je v zraku podobno peči, ki stoji na prostem: kolikor hladnejši je zrak okoli peči (telesa), toliko prej se peč ohladi, in kolikor bolj

Januš Golec:

Trojno gorjé.

Ljudska povest o trojnem gorju slovenskih in hrvaških pradedov.

Navdušenje za kmečko vojsko je bilo razumljivo, uboge kmečke pare so bile uverjene, da se bodo nad zmago z ničvrednim plemstvom uspešneje branili proti Turkom in si pomagali v gospodarskem oziru.

Treba namreč pomisliti, da so bili Turki v dveh večjih pohodih popolnoma požgali ter uničili Spodnje Štajersko od Celja proti Brežicam in odvedli ljudstvo v sužnost.

Leta 1476 je udrlo 20.000 Turkov preko Save pri Krškem na Štajersko. Na dan sv. Jakoba so se vsuli preko Podsrede, Planine, Šmarja pri Jelšah, Lemberga na Rogatec. Od tamkaj so vpadli na Hrvaško ter opleni kraje okrog Krapine in Zagreba. Iz hrvaškega Zagorja so divjali zopet na Spodnji Štajer preko Kunšperga, Kozjega, Pilštajna na Sevnico, kjer so se združili pre-

ko Save s po Kranjskem požigajočimi turškimi četami. Združeni divjaki so zopet prekoračili Savo in se odpravili z neizmernim plenom in tisočnimi sužnji preko Št. Petra ter Cesargrada na Hrvaško in v svoja bosanska zatočišča.

Drugi večji turški obisk v kraje naše po-vesti je bil na šmihelsko nedeljo leta 1494. Takrat so privreli Turki izpred Mokrič in Zagreba ter drveli pred Leskovec in samostan Pleterje, pred Studenice, na Pilštajn in Žusem, opustošili današnjo božjo pot Zagorje nad Pilštajnom in obiskali samostan v Žičah. Na Šmihelovo so polovili in pobili posebno veliko ljudi na Pilštajnu, kjer so obhajali iz vseh podružnih krajev dobro obiskano žegnanje.

Razven teh dveh velikih turških roparskih pohodov je bilo še vse polno manjših, da si kmet, ki ni tičal za utrjenim gradom, sploh nikakor ni mogel odpomoči. Česar mu ni požgal Turek, mu je odnesel graščak, ki se je skrival ob času turške nevarnosti za debelim grajskim zidom na strmih hribu. Turški roparski oddelki na konjih se sploh niso spuščali v napade na

Čal pa za leto 1932 šele dne 2. februarja t. l. Torej tri dni po požaru. Res, da je bil zvest naš naročnik, toda zavarovalnina mu po pravilniku ne gre in zavarovalni odsek je odklonil izplačilo iste. Kakor nam je žal, moramo te slučaje objaviti, da bodo ostali naročniki, ki po nepotrebnem odlašajo z vplačilom naročnine, videli, kaki nevarnosti se izpostavljajo. Naj na nas vsi zamudniki ne zvrčajo krivde, ako potem ne dobijo zavarovalnine izplačane.

Našim naročnikom!

Prihodnji teden začnemo naš list — ustavljati vsem tistim naročnikom, ki za leto 1932 še niso nič plačali. Zato pa glejte, da plačate čimprej, da se vam pošiljanje »Slovenskega gospodarja« ne prekine. Kdor pa še zdaj ne more plačati, naj vsaj prosi za potrpljenje do Velike noči.

Opozorjamo tudi, da na novih naslovih letos ni več napisano, do kdaj imajo posamezni naročniki list plačan. — Naslovi, kjer je to še napisano, so lanskí, stari, in se bodo novi naslovi delali od zdaj pa do Velike noči. Ako ima torej kdo dozdej pomanjkljiv naslov, naj ga čimprej popravi.

Uprava »Slov. gospodarja.«

Milijonar — potepuh.

V bolnico severnoameriške države Arizona v mestu Irishtown so pripeljali zadnje dni moža, katerega so pobrali na cesti v nezvesti. Po zunanjih znakih so prepoznali zdravniki v onemgleg znanega potepuha, katerega je bilo pogostoma videti na ulici skozi leta in leta. Imel je pri sebi zobno ščetko, zataknjeno za klobuk. Po nekaj dneh bivanja v bolnici je posebež — umrl.

Vagabund z zobno ščetko za klobukom ni bil kaka revna para, ampak večkratni milijonar s pravim imenom

Edney Graveland. Med mnogobrojnimi posebnosti, s katerimi se ponaša država dolarjev, je bil imenovan eden najbolj zanimivih. Kot deček 12 let je pobegnil od staršev v mestu Los Angeles. Potegnil je v San Francisco, kjer se je preživljal s prodajo časopisov ter kruha. Pozneje se je lotil parcelacije posestev in je postal eden največjih špekulantov z zemljo.

Ko je dosegel višek bogastva, je Graveland sklenil, da se umakne iz vseh podjetij in se poda na pot. S potno palico v roki je prepotoval Združene države križ in kraž. V nahrbtniku je nosil seboj majhno, zložljivo matraco ter odejo, ker je prenočeval pod milim nebom. Na prsih je imel vrečko, ki je bila polna dolarjev. En dolar je največ izdal na dan. Ko je dosegel starost blizu 50 let, je znal, da se mu bliža zadnja ura. Stopil je k notarju in sporočil milijonsko premoženje za zgradbe stanovanjskih hiš revežem. Kmalu za tem, ko je napravil oporoko, so ga pobrali na cesti in ga spravili v bolnico, kjer je res umrl.

Pram. Vendar se je tudi v našem kotičku začelo društveno življenje. Odkar se je v jeseni vršil občni zbor društva, je imel g. dr. Jeraž že dvakrat predavanje, za kar smo mu iz srca hvaležni. Dne 7. t. m. pa nam je govoril g. profesor Prijatelj iz Maribora o vzrokih gospodarske krize in o nekaterih drugih sodobnih vprašanjih. Obenem so naša vrta dekleta zelo dobro igrala šaljivo igrico »Raztresena«. Teden pozneje so fantje, organizirani v Strokovni zvezi viničarjev, z dvema burkama pripravili gledalcem veliko pustnega veselja in smeja. Dne 21. t. m. nam je obljubljena Finžgarjeva drama »Razvaline življenja«. Gostovala bo Katoliška Omladina iz Maribora. Na svidenje!

St. Ilj pri Velenju. Dne 31. januarja t. l. je imelo naše Prosvetno društvo svoj občni zbor. Za predsednika je bil ponovno izvoljen priljubljeni Blaž Dolinšek, ki že lepo vrsto let vodi to društvo. Letos so prevzeli nabiranje članov dekleta, ki hočejo prekositi najvišje število članov iz leta 1930. Zelim jim mnogo uspeha!

Izsleditev pretkanega ponarejevalca.

V takozvanem črnem policijskem muzeju v Londonu hranijo stroj, s katerim je bilo mogoče prejšnje čase najbolj natanko ponarejanje denarja. Ta stroj je iz dobe, ko so bili v prometu po pretežni večini zlati in srebrni novci. Od ponarejevalca izdane potvorbe so bile tako natančne, da jih je sprejemala javnost brez pomisleka in celo strokovnjaki so bili v zadregi. Celi London je bil s potvorbami preplavljen. Skozi dva meseca so gonili v zapore razne osebe, a nikdo od zaprtih ni hotel izpovedati, od koga je prejel ponarejene novce. Le v nekaterih slučajih je bilo od aretiranih izsiljeno priznanje, da je bil denar kupljen od trgovca z denarjem. Policija se je lotila zasledovanja denarnih trgovcev, da bi tem potom izsledila pravega krivca.

Lepega dne je opazil detektiv, ko je neznan mož se razgovarjal z denarno trgovko in se je nato odpeljal s cestno železnico. Posrečilo se mu je, da je sledil neznancu, ki se je sestal v zakotni krčmi z drugim moškim, ki se je pisal Woodstock in je posedal neznatno trgovino s krojaškimi izdelki. Woodstock je bil znan kot velik dobrotnik in je bil v celi okolici na najboljšem glasu. Detektiv je začel skrbno nadzorovati krojačevo trgovino, ki je bila pretežni del dneva zaprta in dostopna na videz le popoldne za par ur. Nikoli ni bilo opaziti kake stranke, ki bi bila prestopila prag prodajalne. V splošnem pa ni bilo opaziti ničesar sumljivega. Gotovo

utrjene gradove, ker so imeli veliko lažji posel z nezavarovanim kmetom in njegovim imetjem.

Poleg turškega in grajskega biča je tirla v obup v tedanjih časih priprosti narod neusmiljena morilka kuga, ki je kosila med ljudmi in živino.

Ako preudarimo le količkar na kratko omenjena zla, ki so korobčila ubogega slovenskega in hrvaškega tlačana leto za letom z malenkostnimi presledki, si lahko razlagamo dejstvo, da je videl kmet izhod iz neznosnega in obupnega položaja edinole v oboroženem punktu proti vsemu, kar je bilo nad njim in večji del krivo obče tedanje bede.

Grajski kovač Pavel Šterc je bil oboževan kapitan navdušene kmečke vojske iz cele Bistriške doline ter še daleč preko. Moška punta je prisegala v njegovo zmago in zboljšanje razmer.

Pilštajnski ljudski pridigar pri Sv. Trojici v Dobrečicah je bil prva žrtev zbiranja upornikov. Ko je gledal to opasno taborenje in vrvenje kmetov, jim je omenil upor kmetov v Nemčiji. Nemški kmečki punt so zatrli plemiči z ognjem

ter mečem. Od maja do julija leta 1525 so pobili 150.000 kmetov in 50.000 jih je moralo pobegniti z rodne grude v tujino in njih premoženje je bilo zaplajeno. Povdaril je še, da utegne plemstvo zagosti isto krvavo polko tudi slovensko-hrvaškemu punktu. Radi teh besed so bili o zmagi prepričani uporniki tako razljuteni, da so požgali pri belem dnevu doležiško kaplanijo, v kateri je prebival luteran, ki si je otel komaj in komaj golo življenje, ker je spal, ko je izbruhnil podtaknjen požar. Iz strahu pred ljudsko nevoljo je moral pobegniti za vselej iz teh krajev, ki so bili odločno za staro vero in stare pravice.

V. POGLAVJE.

Proti koncu leta 1572 je bila zbrana ter organizirana kmečka vojska po Bistriški dolini do izliva Bistrice v Sotlo pri St. Petru pod Sv. gorami, v Pišecah ter po Bizeljskem do Brežic. Kapitan Pavel Šterc je obhodil vse glavne kraje, kjer je dajal sam vsa potrebna navodila in pri-

je zrak okoli peči topli, toliko dalje ostaja peč topla. Po naravnem zakonu se skušata dve različni temperaturi vedno izenačiti. Oddajanje in omejevanje oddajanja toplote iz telesa ravnajmo, kakor rečeno, z obleko. Če stojimo v sobi, kjer znaša temperatura 15 stopinj, goli, in če postavimo, da znaša oddajanje toplote iz telesa v primeru 100, potem znaša oddajanje toplote, če smo oblečeni le v volneno jopico, 73; če pa oblečemo nad jopico še srajco, znaša oddajanje toplote le še 60, če pa smo oblečeni popolnoma, pa samo 33. Če smo torej oblečeni, oddajamo ve-

je bilo, da je krojač premožen, a denarja si nikakor ne služi z obrtjo.

Slednjič je bil detektiv uverjen, da je napočil čas, ko naj zagradi osumljene-ga. Naročil je še tri tovariše. Ko se je prikazal krojač ob navadni uri, da bi odprl prodajalno, je še detektiv nekoliko počakal. Po izginu krojača za trgovino je odprl detektiv sam vrata prodajalnice in je hitro vstopil. Prostor je bil prazen. Previdno je odpahnil dur v ozadju, ki so vodile na teman hodnik. Počasi se je plazil od sobe do sobe, a ni zadel na ničesar drugega, nego na nesnago ter prah. Vse je bilo tiho in radi tega se je odpravil na preiskavo še drugih prostorov v hiši. Naenkrat je čul korake po temnih stopnicah in videl, kako stopa krojač v trgovino. Detektiv se je skrivil v kot, ne da bi ga bil opazil krojač. Kakor hitro pa je bil posestnik skrivnostne hiše mimo detektiva, je skočil detektiv še v zgorajšne prostore hiše in je došel do vrat, ki so bile opremljene z močnimi zapahi, a tedaj so bile odprte. En pogled v ta prostor je zadostoval. Detektiv je bil zašel v eno na celem svetu najboljšo opremljenih ponarejevalnic.

Krojača so zaprli, ga obsodili na 14 let, a njegovi stroji za ponarejanje novcev so še danes pravo čudo za vse strokovnjake.

*

Štrigova. Na Svečnico sta prejela zakrament sv. zakona g. Franc Pergar, sin uglednega posestnika g. Martina in Marije Pergar iz Štrigove, ter gđ. Barica Šomen, hčerka pokojnega Marka Šomen in Ane rojene Cziguth, posestnice v Nedelici, župnija Turnišče. Po izvršenem obredu v cerkvi sv. Magdalene v Štrigovi se je mladi par v družbi sorodnikov in prijateljev podal na ženinov dom, kjer sta ga pričakovala oče in mati ter ga z rodiljel-

skim blagoslovom spremila v dom. Gajljivi prizor krščanske družine je nudila svatba, ko je okrog ene ure pred kosilom domači župnik, vlč. g. Juraj Horvatovič v prisotnosti številne duhovščine, občinskega predstojnika in druge odlične gospode posvetil novo družino presv. Srcu Jezusovemu. Tekom v tako vzvišenem krščanskem amisu začete gostije se je oglasilo več govornikov, ki so povdarjali svetost katoliškega zakona. Prvi govornik je bil vlč. g. župnik, ki si veliko dobrega obeta od te nove družine, posvečene presv. Srcu Jez. Govor velike moralne, socialne in gospodarske važnosti je imel g. plemeniti Fodrocy, kapetan in predstojnik obširne štrigovske občine. Govoril je tudi bivši, sedaj vpokojeni župnik, vlč. g. Štefan Možar, ki je na poseben način naglašal dobrodelnost cenjene Pergarjeve obitelji, zlasti pa njegovega gospodarja, ki mu je svoj čas bil v največjo podporo pri oplešavi štrigovskih cerkva. Nad vse ganljiv in življensko praktičen govor je imel vlč. g. Peter Cziguth, nevestin sorodnik, ki je s svojim prepričevalnim govorom prešinil srca prisotnih. Po izrečenih čestitkah srečnemu mlademu paru je govornik povabil vse goste na podaniški pozdrav Njeg. Vel. kralju Aleksandru I., kakor tudi celi naši vladarski hiši.

Sv. Peter pri Mariboru. Oživeli so naši hribi in livade. Naenkrat se je pojavil med našo mladino beli šport »Smuk«. Mladina od zadnjega paglavca, ki je komaj oblekel prve hlače, pa do postavnih fantov, ki so odslužili vojske, se zbira v bratski vzajemnosti ob nedeljah. Vsakemu se bere z obraza vprašanje: Bo li sneg? In nekako tiho poparjeno se podajo za vasjo pod gozdove iskat snega! Z velikim strahom opazujejo, da ga jim poredno solnce vsak dan več spremeni v led ali vodo. Kriza, povsod kriza, tudi pri snegu! Hudo-mušno nas gledajo stari šentpeterski očanci, ko z našimi »dileci« rajsamo po blatu, ako zmanjka snega. Posebno vodoljanci so se skupaj vzeli. Pravijo, da hočejo pri tekmah zasesti prva mesta. A tudi Metavčani so pravi »kampeljei«, ki se ne dajo kar tako postaviti v koš, ne zaostajajo dosti za vodoljskimi tovariši. Sicer pa bomo videli ta dvoboj v nedeljo dne 28. t. m. pri tekmah. Fantje smučarji, ki žele pri tekmah sodelovati, pridite v nedeljo

dne 21. t. m., popoldne po večernicah, vsi na sestanek v posojilniški sobi, da se domenimo o izvedbi tekm. Če nam nebo nakloni snega, potem vsi z dilcami. Na svidenje! Smuki!

St. Peter pri Mariboru. Gospodinjaki tečaj pri č. šolskih sestrah obiskuje 11 deklet. Je to že dosedaj četrti tečaj, kar priča, kako priljubljeni so ti tečaji in da naša dekleta niso kar tako, temveč da žele postati dobre gospodinje. Običajne pustine veselice so letos izostale, kar je tudi prav, saj v teh slabih časih se lahko denar za potrebnejše stvari porabi. V nedeljo dne 21. t. m. popoldne po večernicah imajo fantje svoj sestanek. Na dnevnem redu bo zanimivo predavanje o obnovi socialnega reda po evangelijskih načelih. Povabljeni so vsi fantje.

Trbnje. Poročil se je dne 3. februarja t. l. vrl mladenič posestnik Peter Šak, po domače Potočnikov, zvest naročnik katoliških časopisov. Ker je v domači fari v Trbnjah premalo nevest, poškal si je družico v Pamečah in izbral za zakonsko tovarišico Francko Golobčičevo iz dobre krščanske hiše. Kot vzorno članico pameške Marijine družbe so jo naša dekleta-članice pozdravile z lepo zamišljenimi govori in jo belo oblečene peljale pred poročni oltar. Gostija se je vršila pri Vrhnjaku, bilo je na njej zelo zabavno in veselo. Na ženinovi strani so bili iz trbnjske župnije zastopani Kučejevi in Inžetovi, Urbanov Ivan pa je igral vlogo »camerja« in za spomin vesel odnesel na klobuku družičin venček po končani svatbi na svoj dom. Iz pameške župnije so bili navzoči med drugimi tudi domači vlč. g. župnik Trinkaus in cerkveni ključar g. ing. Vinko Vrhnjak s svojo zaročenko, ki sta veselje v družbi še pospešila s krasnimi in radosti prekipeljavimi napitnicami. Res so nekateri rekli, danes je prav lušno! Novoporočencema želimo mnogo sreče v zakonskem stanu! Bog živi! — I. V.

Fram. Celi mesec januar tega leta je počival mrtvaški zvon v naši župniji. V začetku meseca februarja pa je Bog naenkrat poklical med angelce dva otročiča. In na prvo nedeljo smo pokopali tudi bivšo posestnico iz Morja Nežo Kraut, ki se je vedno, zlasti še zadnja leta, pripravljala z vzgladnim svo-

liko manj toplote in za o nam je toplo.

Obleka zadržuje oddajanje toplote iz zraka. Oblaka sama pa ne dela toplote. Oblaka je le toliko topla, kolikor dobi toplote od našega telesa. »Obleka prezeha za nas«, je rekel učen naravoslovec Pettankofer.

Za zimo je najboljša obleka iz blaga, ki toploto slabo prevaja. Dobri prevodniki toplote nam toploto hitro odvzemajo in jo tudi hitro oddajajo.

Kako hitro plavajo rihe.

Mnogo ljudi se čudi trditvi, da plavajo rihe približno tako hitro kakor hitro letijo ptice. Hitrost pticega le-

sostvoval slovesni zaprisegi v moško punto. Ker je obolel bizeljski kapitan Krištof Pustak, je postavil mesto njega Filipa Višeriča iz Bizeljskega in za Piščane, Zdolane ter Artičane Petra Zupana iz Vitne vasi. Resnični vodja celega tedaj za vojni pohod organiziranega upora je bil Pavel Šterc, ki je skrbel v lesičkih delavnicah po možnosti za orožje in ga delil med bolj brihtne in izurjene puntarje. Ob sklepu leta 1572 je lahko z mirno vestjo javil vojvodi Gregoriču, da ima pripravljenih 16.000 bojnikov, ki samo čakajo od strani vrhovnega vodstva povelja, da odrinejo na zaukazano jim mesto, ali se pa priključijo glavni četi, ki je gotovo že tudi pod orožjem.

Na zgornje poročilo je sprejel povelje, naj bo 4. februarja zjutraj že na Vidmu pri Krškem, kjer se bo sestal vojni svet, ki bo napravil odločilne sklepe. Njegovi bojniki naj bodo pripravljeni na glas iz dolge lesene troblje, iz katere bo klicala pod zastavo Gregoričeva četa, ko bo marširala mimo Pilštajna na Planino in dalje. Vojvoda mu je še omenil v pismu, da so začeli Hrvati že krvavi ples krog Cesargrada. To za-

kmečko vojsko važno trdnjavo so osvojili po kratki oblegi, zaplenili mnogo pušk in streliva, grajskega ošabnega oskrbnika pa obglavili. Osvojeni Cesargrad pridno še bolj utrjujejo, tukaj bo glavna utrjena točka in skladišče orožja ter smodnika.

Kapitan Pavel Šterc je bil izpeljal poverjeno mu nalogo. Treba je bilo upornike le še obiskovati, jih podžigati z besedo in jim zabičavati strogi red in pokorščino.

Celi januar 1572 mu je bil na razpolago, da je lahko tem pogostejše posečal pilštajnski trg, kjer je koprnelo po njem srce nekake voditeljice ženskih puntaric — Pištelakove Eme. Ema je že dolgo gledala v izvoljenem le vojaškega poveljnika in po sigurni zmagi pa vladarja slovenskega Spodnjega Štajerja. Nikoli je ni oplazovala bojazen, kaj potem — ako bi kmečki puntarji podlegli s Pavlom vred in bi zagospodovalo nad kmeti plemstvo s turško neusmiljenostjo in robstvom. Kaj tacega ni mislil nikdo, kaj šele, da bi bil izrekel to na glas, ali celo verjel. Vse je

jin življenjem na večnost. Naj počiva v miru!

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Resničen je ljudski rek: Mladi lahko, stari pa mora umreti! Mala župnija, niti 1000 duš ne štejemo, pa se kar redčijo vrste starih očencev in babic. Imamo precejšnje število 80letnikov ter takih, ki se že bližajo 90. letu. Med vsemi v naši fari pa je imela, moderno rečeno, rekord starosti nedavno v Sovjaku umrla Katarina Kramberger, po domače Jurkova. Pol spomladi bi se naj dočkala, pa bi lahko obhajala svoj 100. rojstni dan. Pogreb v soboto 6. t. m. je pričal o splošni priljubljenosti rajne mamice, babice in prababice. Bila je globoko verna, krščanska žena, za božjo čast in vee dobro vnetá članica III. reda, zlasti zadnje čase vzor potrpežljivosti in vdanosti v božjo voljo kot mučenica v svoji dolgotrajni bolezni. Nazadnje jo je zapustil še vid in sluh; tako si je rajnica s potrpežljivim trpljenjem že na tem svetu zaslužila nebesa. V sprevedu k večnemu počitku so jo spremljale z zastavo članice III. reda od Sv. Trojice in tudi še druge so se jim pridružile. Silni duhovni gosposdije so jo spremljali na njenem zadnjem potu. Vsem bodi izrečena iskrena zahvala! Pokojni pa želimo večni mir in pokoj! — V minulem mesecu pa smo se položili k večnemu počitku dva očanca, ki jima je lezel že osmi križ na pleča. Bila sta to v Bišeckem vrhu umrli Jožef Ivančič in v Črmlji Jurij Farazin. Oba dolgoletna naročnika in kot taka pospeševalca katoliškega časopisa. Naj jima Večni podeli počitek na svojem božjem Srcu!

Šetarjeva pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Neizprosna smrt je pokosila mlado življenje, 27letno živahno gospodinjico kmetico Aniko Kramberger. Rajnika je rada popevala in bila vesela. Rada je čitala »Slovenskega gospodarja«, na katerega je bil njen mož naročen, ter ga ni prej iz rok dala, da je vsega prečitala. Bila je skrbna gospodinja, ki je znala dobro, kar delavcu ali beraču služi. Akoravno je bila šibkega zdravja, se delala in skrbela za družino in živino, da je bilo storjeno vse ob svojem času. Da je bila priljubljena pri sorodnikih, sosedih, sovaščanih in znancih, je pokazal njen zadnji sloves od hiše. Strinjate so

bilo pripravljeno samo za zmago in za ljudsko vlado z vsemi zasanjanimi svobodščinami.

Nekoliko je zgrabilo Emo vendar le za srce, ko jej je raztolmačil Pavel pravkar došlo povelje vojvode Gregoriča in da bo moral odriniti na vojni posvet na Videm. Koj mu je padla krog vratu in ga prosila, če sme z njim. Kar po pregledu kmečke vojske se bo vrnila nazaj domov. Pavel se je nasmehnil z zavrnitvijo, da nimajo ženske nobenega opravka tamkaj, kjer reže orožje pravico. Svojo radovednost z ozirom na bojavnike ter poveljnike moške punte bo itak lahko napasla tukaj doma, ko bo marširal del kmečke vojske pod trgom skozi Lesično proti Planini. Ema se je sicer zadovoljila s to tolažbo, bila je pa resnega mnjenja, da bi mu ne delala sramote, ako bi se poskusila ob njegovi strani s plemiči za staro pravdo. Med obiski v trgu pri ljubi in med pripravami za pohod se je približal za Pavla čas odhoda na vojni posvet v Videm. Treba je bilo odriniti že tretjega februarja dopoldne, da bo sigurno ob pravem času na zaukazanem mestu. Poslovil se je za tih par dni odsotnosti od

Kje kupujejo naši naročniki?

V trgovinah, ki so tukaj navedene: V teh trgovinah je dobro in poceni blago. Vsakdo, ki kupi vsaj za 100 Din blaga v gotovini, dobi brezplačno Gospodarski ali Gospodinski žepni koledar

Ta trgovine so:

V Mariboru:

Anton Macun, trgovina z manufakturo v Gosposki ulici.

Mariborski konsum, Glavni trg.

Franc Klajnšek, trgovec, Glavni trg.

Jančič Karl, trgovina, Aleksandrova cesta 11.

Penič Mira, trgovina, Vetrinjska ul. 9

Tekstilni bazar, Vetrinjska ulica 17

Sv. Jurij ob Ščavnici:

Josip Farkaš, trgovina.

Perger Tomaž, trgovec.

V Kapeli pri Radencih.

Franjo Steinbauer, trgovina.

V Ptaju.

Anton Brenčič, trgovina z železnino.

V Ormožu

H. Jurkovič, trgovina.

V Celju

Franc Dobovičnik, Gosposka ulica 15. (pri nakupu za 300 Din.)

Franc Strupi, steklar.

Brumec Anton, trgovec, Gosposka 2 (pri nakupu za 200 Din)

Ljubno v Sav. dolini:

Jakob Sem, trgovec

Pod tem zaglavjem bomo objavljali te in druge trgovine, ki se bodo še prijavile. Ta objava je za trgovce, ki odzamejo vsaj 10 komadov koledarja, brezplačna. Trgovci, pišite takoj Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

se množice od blizu in daleč. Ko so na pokopališču pevci odpeli žalostinko in pogrebel njeno krato spustili v grob, ni ostalo nobeno

oko suho. Rajni svetila večna luč, možu in otročičem naše sožalje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Na Ščavnico je mirno zaspal v Gospodu daleč naokoli poznani Jakob Gorički, bivši posestnik, pozneje prevzikanar na Jamni, v nekdanji Suhačevi hiši, iz katere so izšli že pokojni dekan in častni kanonik dr. Anton Suhač, profesor Matej Suhač in č. šolska sestra Bonaventura Suhač. Leta 1924 se je preselila v večnost soproga sedaj umrlega, Marija rojena Suhač, po domače: Kšeloza Micika. Rajni Jakob Gorički je bil značajan, umen in povsod spoštovan mož. Modro je gospodaril, lepo v krščanskem duhu vzgojil svoji dve hčeri Aniko in Klaro, bil vedno v dobrih odnosih s sosedi, storil je pa svoječasno tudi za občino, kar je bilo v mejah možnosti. Polnih deset let je načeloval krajnemu šolskemu svetu pri Sv. Juriju in to baš v času, ko se je morala razširiti šola ter prizidati cel novi trakt. Veliko skrbi in truda mu je prizadelo to delo, toda ko je bilo dovršeno, je bil ponosen nanj, saj je služilo in še služi mladini v pouku in odgoji. Od vseh strani so prihajali sorodniki, prijatelji in znanci kropiti mrliča, udeležba pri pogrebu dne 4. t. m. pa je bila naravnost nepričakovano velika, dasiravno je bil delavnik, ko se ljudje nekoliko težko odtrgajo od doma. Domače ljudstvo je dokazalo, da je pokojnika ljubilo in spoštovalo. Ni se čuditi, saj je bila poglavitna lastnost dedeka Goričkoga, ki je doživel 78. leto starosti, zgolj prijaznost in dobrohotnost. Bodi mu zemljica lahka in v miru naj počiva! Spomin nanj bo dolgo živel v Jurjevčanih. Č. g. kaplanu, ki je v odsotnosti vlč. g. župnika vodil pogreb, g. Kocpeku in pevcem, učiteljsvu in šolskim otrokom ter vsem ostalim udeležencem pri pogrebu pa izreka zel rajnega, bivši župan Lovro Šijanec, iskreno zahvalo. Bog plati!

Kapela pri Radencih. Smrt letos v naši župniji pridno kosi. Samo meseca januarja smo imeli osem mrličev. Med temi je bila tudi Marija Mir, posestnica v Radencih, ki se je naglo preselila od nas. Na novega leta dan je bila še v cerkvi pri službi božji, nič hudega sluteč, a dne 10. januarja pa že na mrtvaškem odru. Bila je blaga, dobra, res mirna žena in ravno tako tudi dobra mati, ki je

drage že na večer poprej, da bi ne kazal preveč rahločutnosti vpricho spremstva. Ema je sicer ihtela pri poslednjem poljubu, se vendar primoma potolažila hitro, saj je šlo le za ločitev za kvečjemu par dni in potem bo njen prebljubi zopet nekaj časa pri njej.

Dne 3. februarja zjutraj so se zbrali na dvorišču lesičke kovačnice tile puntarski bojavniki iz pilštajnske župnije, ki so tvorili Pavlovo spremstvo: Gubenšek Joža, Amon Martin, Kovačič Anton, Zakošek Miha in Toplišek Matija. Vsak je jezdil konja, imel meč, oprsnik, glavo zavarovano s čelado in sulico. Kapitan Šterc je bil oblečen kakor kak plemič na potovanju, viteško bojno opremo je nosil na konju njegov orožar Matija Toplišek. Pilštajncani so gledali s ponosom na četo, ki je predpoldne omenjenega dne odjuckala proti Kozjemu in se ustavila šele prvič v Podsredi. Podsredčani tržani se še vedno niso odločili za punt. Pri pogledu na oboroženo četo, kateri je načeloval vitez, so bili uverjeni, da jezdi zopet kak plemič na grad, ki straži še danes dobro ohranjen precej visoko nad trgom.

ta so že dostikrat merili, malo pa so se proučevali, kako hitro da plavajo ribe. Neki angleški opazovalec je poskušal ugotoviti plavanje s tem, da je metel v vodo kamenčke, da so se postvri vse preplašene razbežale. Ugotovil je, da plavajo postvri približno s hitrostjo 45 km na uro. V splošnem pa plavajo ribe toliko hitreje, — čim večje so. Sulec plane zelo naglo, tudi če se je vjel na trnek in mora vleči vrvice s seboj. So pa tudi ribe, zlasti morske, ki plavajo po 80 do 120 km na uro. Med najhitrejših plavajoč spada soma, kita pa ne moremo z ribami primerjati, ker je sesavec.